

Mand, som var med i 1848, skal have 100 Kr. om Aaret. En saadan Maade at ordne denne Sag paa er egnet til at vække den allerstørste Utilfredshed i Befolkningen og ikke uden Grund. Jeg synes, at vi der give Aarsag til Forargelse. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Finansminister at acceptere en Form for dette Lovforslag, hvorved der kun gives til de trængende Veteraner fra Trearskrigen, og at Grænsen sættes saaledes, som jeg har anført. Jeg tror, at der derved vil blive udrettet meget mere godt ved dette Lovforslag, end hvis vi vedtage det, som det foreligger.

Hvis det kunde ske, anbefaler jeg. at disse Penge ydes fra Statens Side til de gamle Veteraner, ligesom jeg naturligvis ogsaa til enhver Tid har været villig til og vil være villig til at stemme for ekstraordinære Bevillinger til alle de mange gamle Mennesker, som man kan kalde for Arbejdets Veteraner. Jeg haaber altsaa, at dette Lovforslag kan faa en anden Form, enten det skal ske ved et Udvalg eller ved de næste Behandlinger her i Salen.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Nielsen-Kirkelund: Det ærede Medlem, som nu satte sig, sagde, at alle Veteraner fra Trearskrigen vare to Gange blevne hædrede. De vare blevne hædrede ved Erindringsmedaillen, og det er rigtigt nok, men ved Hædersgaven fik de bedst stillede ingen Ting, og det tror jeg vakte megen Uvillie. Det var et vanskeligt Hverv for de kommunale Raad at skille imellem de trængende og de ikke trængende, og jeg vilde nødigt have, at det skulde gentage sig, thi Hædersgaven mister sin Karakter, naar den ikke gives til alle. Jeg tror, der er saa faa af dem, der kunne kaldes velhavende, som ville komme til at oppebære de 100 Kr., at det ikke er værd at nævne.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Forinden jeg forelagde dette Lovforslag, har jeg, som jeg allerede bemærkede ved Forelæggelsen, forhandlet med Finansudvalget. Naar jeg skal have den Slags Forslag frem, er det nemlig, synes det mig, af den største Betydning, at en saadan Gave bliver given med den størst mulige Enstemmighed og Enighed her fra Rigsdagen. Derfor gik jeg til Finansudvalget — hvor jeg jo forhandlede med

Mænd af alle Grupper — for at sikre mig den fornødne Støtte her i Tinget, baade Støtte til Sagen, saaledes som den er forelagt, og Støtte til, at den blev begrænset, som den her er begrænset. Og jeg har fra Finansudvalget modtaget en Skrivelse, hvori jeg fik Tilsagn om, at en saadan Støtte vilde blive ydet. Derfor havde jeg troet, at man havde været enig om at vedtage Loven i alt væsentligt, som den her er forelagt.

Det glæder mig, at der fra de 4 Grupperes Side her i Tinget er fuldstændig Enighed om at acceptere Forslaget, som det er. Men det forbyrser mig noget, at man netop fra Socialdemokratiets Side opponerer imod at tage Loven, saaledes som den er, og at man absolut vil forandre den fra at være en Hædersgave, som ydes til alle dem, der have deltaget i Krigen, til at være en Understøttelse til Mennesker, som man skønner, ere trængende. Det forekommer mig, at denne Forvandling er der ikke nogen Grund til, og at den vil være meget uheldig.

Det er, saaledes som det ærede Medlem for Svinninge (K. Pedersen), det ærede Medlem for Vejle (Nielsen-Kirkelund) og det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen) fremhævede, vitterligt for alle, som have lagt Mærke til Begivenhederne i 1898, da Jubilæumsgaven blev uddelt, at sjældent har man set en Ting vække saa megen Bitterhed som det Skel, der da skulde sættes mellem de trængende og de ikke trængende. Alle, som have overværet eller blot læst om de Forhandlinger, der fandt Sted, hvor disse Hædersgaver bleve uddelte, ville vide det. Det er ogsaa et Skel, som det synes meget vanskeligt og betænkeligt at sætte her, hvor der er Tale om Folk paa op imod 80 Aar. Det ærede Medlem for Odense (Marott) sagde, at det havde ikke været Veteranernes Mening, at det skulde være en Hædersgave, man tildelte alle. Jeg skal tillade mig at meddele ærede Medlemmer, at den Deputation, jeg modtog af Veteraner fra Trearskrigen, og som bad mig om denne Gave, netop lagde den allerstørste Vægt paa, at Gaven, hvis vi besluttede os til at uddele den, blev tildelt alle, for at man ikke skulde sætte det odøse Skel, som man havde sat sidst, og at det netop blev lagt mig paa Sinde, at man tog det paa denne Maade. Det er altsaa Veteranernes eget Ønske, der sker Fyldest her.

Det ærede Medlem for Odense talte, som om vi kunde spare en hel Mængde Penge, hvis vi begrænsede denne Gave til